

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Σύνδρομνται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βέλιπερ κα. α Ἐστίας

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολῆς δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὁδὸς Μουσῶν 11

Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτή μόνον ἐντὸς οκτῶ ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καθημερινὰ ἐντυπώσεις. — Ὁ Μάϊος. — Πιυήσεις πρὸς τὸν Μάϊον — Ἄλλος ἄναξ. — Αἱ ἐκ τοῦ καλοῦ ἐντυπώσεις. — Ὁ θηλασμός τῶν μικρῶν ὑπὸ Δος Ἀγγελικῆς Παναγιωτάτου ἱατροῦ. — Ἡ φιλία ὑπὸ Δος Ἀθηνᾶς Γ. Βλασσοπούλου. — Φιλανθρωπικὴ ἀγορὰ τῶν Ἀνιάτων. — Ἀλληλογραφία.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Φίλη μου,

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὅπου σοῦ γράφω ὁ Μάϊος, ὁ χαϊδευόμενος αὐτὸς μὴν τῶν ρόδων, ὁ προνομιούχος μὴν τῆς ἀνοίξεως ὁ μὴν, τὸν ὅποιον ἐτραγουδήσαμεν καὶ τραγουδοῦν πάντοτε ο, ποιηταί μας, στεφανωμένοι με χιλιάδας στεφάνους, φορτωμένοι ἀπὸ τὰ ὠραιότερα ρόδα τῆς ἐποχῆς αὐτῆς, πλέων κυριολεκτικῶς εἰς θάλασσαν ἀνθέων καὶ ἀρωμάτων, κάμνει τὴν εἴσοδόν του εἰς τὸ ἡμερολόγιον τοῦ ἔτους τούτου.

Εὐτυχὴς μὴν, φίλη μου, ὁ ροδοστεφανωμένος αὐτὸς ἄναξ τοῦ χρόνου. Εἶναι ἴσως ὁ εὐτυχέστερος ἀπὸ ὅλους τοὺς βασιλεῖς τῆς γῆς. Τὸ βασιλείον του διαρκεῖ τριάκοντα μόνον κατ' ἔτος ἡμέρας τῆς ἀνοίξεως. Τόσας ἀκριβῶς, ὅσαι ἀρχοῦν ἵνα αἰσθανθῆ καὶ ἀπολαύσῃ καὶ χαρῆ ὅλα τὰ δῶρα τῆς πλουσιοπαρόχως εἰς τιμὴν του στολισμένης φύσεως. Σπανίως συμβαίνει, ὥστε ἐν νέφος ἀδιάκριτον νὰ σκιάσῃ τὸν σαπφειοκτισμένον οὐρανὸν τοῦ θρόνου του, σπανιώτερον ἀκόμη οἱ σμαράγδινοι τάπητες, ἐπὶ τῶν ὁποίων φέρει τὰ βήματά του, νὰ κηλιδῶνται ἀπὸ ἄλλο τι, εἰμὴ ἀπὸ ἀδαμαντίνας σταγόνας πρῶϊνης δρόσου καὶ ἀπὸ μυρισμένα συμπλέγματα τοπαζίων καὶ ἀμεθύστων καὶ μαργαριτῶν καὶ ρουβινίων, μετὰ τὰ ὁποῖα παίζουσι πρῶτ καὶ βράδην τὰ χρυσάργυρα τοῦ ἡλίου βέλη.

Ἐρχεται καὶ παρέρχεται χωρὶς νὰ αἰστανθῆ οὔτε τὰς ἀ-

νιαιότητος καὶ τὰ βέσωνα τῆς πρώτης ζωῆς, οὔτε τὴν παρακμὴν καὶ τὰς ρυτίδας τοῦ γήρατος. Νέος, ἔφηβος, δέχεται τὸ ἐκ ρόδων στέμμα καὶ τὸ ἐξ ἀνθέων σκῆπτρον καὶ τὴν ἐκ δροσολουμένης χλόης ἀλουργίδα καὶ φέρει εἰς τὰ χεῖλη τὸ ἐξ ἀμβροσίας ὑπέρπληρες ποτήριον τῆς ζωῆς καὶ νέος, ἔφηβος, χορτασμένος ἀπὸ πᾶσαν τῆς ζωῆς χαρὰν, μεθυμένος ἀπὸ πᾶσαν τῆς νεότητος μέθην, ἐναποθέτει τὰ ἐμβλήματα τῆς δόξης του καὶ ἀπεκδύεται τὰ βασιρικὰ ἀξιώματά του πρὶν ἢ προφθάσῃ νὰ κουρασθῆ, πρὶν ἢ αἰστανθῆ τὰ γύμνατα τῶν ἀκωνθῶν, αἱ ὁποῖαι κρύπτονται ὑπὸ τὰ λευκὰ καὶ τὰ κόκκινα καὶ τὰ ρόδινα πέταλα, πρὶν ἢ δηλητηριασθῆ ἢ ἀτμόσφαιρα εἰς τὴν ὁποίαν ἀναπνεῖ ἀπὸ τὰς πολὺ ἰσχυρὰς εὐωδίας τῶν κρίνων καὶ τῶν γιασεμιῶν καὶ ὄλων τῶν μυρωμένων τῆς γῆς ἀνθέων.

Ἡ εἰκὼν αὕτη τὴν ὁποίαν ἀτέχνως ἐπεχείρησα νὰ σοῦ κάμω δὲν ἔχει βέβαιον οὔτε καμμίαν πρωτοτυπίαν, οὔτε καμμίαν ἰδίαν σφραγίδα ἀνάλογον πρὸς τὸ κάλλος καὶ τὴν ποιησὶν τῆς ἡμέρας ταύτης. Τὸν ἔχουν ἕως τώρα ζωγραφίσει τὸν ἐξοχώτατον αὐτὸν ἄνακτα τόσοι Ραφαῆλοι καὶ Μιχαῆλ Ἀγγελοί, ὥστε ἡ χονδροπινελιὰ ἢ ἰδική μου νὰ μὴ δύναται νὰ εἴπῃ οὔτε τὸ μυριστὸν τῶν ἔσων ἔχουν λεχθῆ εἰς τιμὴν του μέχρι σήμερον.

Καὶ ἐπειδὴ ἀκριβῶς πολλὰ καὶ ὠρῆα πράγματα ἔχουν γραφῆ εἰς τιμὴν του ἀπὸ τοὺς ποιητάς μας παλαιούς καὶ νέους, σοῦ μεταφέρω ἐδῶ τὰ καλλίτερα καὶ τὰ γνωστότερα ἐξ αὐτῶν.

Θὰ ἐπεθύμουν δὲ νὰ μοῦ γράψῃς καὶ σὺ καὶ ὅσαι ἄλλαι θὰ ἀναγνώσουν τὰς γραμμὰς αὐτάς, ποῖον ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ ποιήματα προτιμοῦν, καὶ ἀκόμη νὰ μοῦ κατατάξουν κατὰ σειρὰν τὰς προτιμωμένας ποιήσεις.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΑΪΟΝ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Τοῦ πατέρα σου ὅταν θάρσῃς
 Λὲ θὰ ἰδῆς παρὰ τὸν τάφο.
 Εἶμ' ἐμπρὸς του καὶ σοῦ γράφω
 Μέρα πρώτη τοῦ Μαριουῦ.

Θὰ σκορπίσουνε τὸ Μάη
 Πάνω στὰ κακὸν τὰ στήθη,
 Γιατὶ ἀπόψε ἀποκοιμήθη
 Εἰς τὸν ὕπνο τοῦ Χριστοῦ.

Ἦτον ἡσυχος καὶ ἀκίνητος
 Ὡς τὴν ὕστερη τὴν ὥρα,
 Καθὼς κοιτεται καὶ τώρα,
 Ποῦ τὸν ἄφησε ἡ πνοή.

Μόνο μὰ στιγμὴ πρὶν φύγη
 Τοῦρανοῦ κατὰ τὰ μέρη
 Ἀργοκίνησε τὸ χέρι,
 Ἴσως γιὰ τὰ σ' εὐχηθῆ.

Διονύσιος Σολωμός

ΜΑ·Ι·ΟΣ

Ὁ Ἀπρίλης ξανθός, ἀρχοντιά φημισμένη,
 Ζαχαρένια θωριά, ὁ Ἀπρίλης πεθαίνει
 Καὶ ὁ Μάης ἀπάνου του γέρνει,
 Χαροκόπος λεβέντης, μὰ δίχως μυαλά,
 Καὶ τοῦ φρόνιμου Ἀπρίλη τὰ μάτια σφαλᾷ,
 Καὶ τὰ πλοῦτη του παίρνει.

Ὁ Ἀπρίλης σωροὺς θησαυροῦ καὶ καλοῦδια,
 Τὶ πουλιά, τὶ νερά, τὶ δροσιές, τὶ λουλούδια
 Στὰ παλάτια τὰ πράσιν' ἀφήνει!
 Κι' ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ κι' ἀπ' τὴν πρώτη βραδεῖα
 Νὰ ὁ Μάης ἀλύπητα, δίχως καρδιά
 Τὰ ξοδεύει, τὰ χύνει.

Μὲ τ' ἀηδόνια καλεῖ τὴ χαρὰ καὶ τὴ χάρη
 Ὅπου ριότη, παιδί, λιγερή, παλληκάρη,
 Ὅπου φτώχεια, ὅπου πλοῦτες γελάει,
 Τοῦ γλυκοῦ μηνυτῆ καταφτάρ' ἡ λαλιά·
 Ἡ ζωὴ μὲ δάδροιχτη τρέχει ἀγκαλιά
 Στὸ τραπέζι τοῦ Μάη.

Τῆς αὐγούλας τὸ γῶς πολυέλιον ἔχουν,
 Τραγοῦδοῦν κι' ἀγαποῦν καὶ θερίζουν καὶ τρέχουν.
 Στὰ π. γάρια σὰν πρόβαλε ἡ μέρα,
 Φεύγ' ἡ ριότη χορτάτη καὶ φεύγ' ἡ ζωὴ,
 Στεῖς ἀγάπες ἡ χάρη, ἡ χαρὰ στὴ βοή,
 Τὸ παιδί στὴ μητέρα...

1883

Κωστής Παλαμᾶς

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Σ' ἀρίστων τ' ἀνθία ; Γλήγωρα
 Στὸ περιβόλι ἄς πάμε·
 Ὁρατο δεμάτι κάμε
 Μὲ χρώματα πολλὰ.

Ὅμπρός σου ἰδὲς τὰ λουλουδά
 Πῶς νέα λαβαίνουν ὄψη!
 Τὶ χέρι θὰ τὰ κόψῃ
 Αἰσθάνονται καὶ αὐτά.

Ὡ κῦττα δύο τριαντάφυλλα,
 Τὰ δύο σ' ἕνα κλωνάρι !
 Στὸν κόρφο σου γιὰ χάρη
 Ζητοῦν γὰ τὰ δεχτῆς...

Γ. Μαρκοῦδης

Εἶν' ἐποχὴ ποῦ τ' ἀνθη καὶ οἱ κρῖνοι
 Ἀπ' εὐωδιὲς γεμίζουνε τὸ ἀγέρι,
 Ποῦ βασιλεύει μὲς στὴ γῆ γαλήνη
 Μὰ ποῦ ἡ καρδιά περισσότερο ὑποφέρει,
 Ποῦ μυρονδιὲς ἀκόμα ἡ πέτρα χύνει,
 Ὅπου φιλιέται τ' ἀνθος μὲ τ' ἀστέρι,
 Εἶν' ἐποχὴ π' ἀκούεται εἰς κάθε μέρος !
 Εἶν' εὐτυχία στὸν ἄνθρωπον ὁ ἔρω.

Προβαίνει σιγαρὰ τὸ ἀχνὸ φεγγάρι
 Καὶ ταις ἀχτίδες ταις χρυσαῖς του ἀπλώνει,
 Φιλεῖ γλυκὰ τὸ τρυφερὸ χορτάρι,
 Μὲ τὸ φιλεῖ ποῦ δίνει τὸ χρυσῶνει·
 Ἡ ἐξοχὴ σκορπᾷ μαργαριτάρη,
 Τὰ κάλλη της μονάχη καμαρώνει·
 Χρυσὸ νερὸ κάθε βρυσούλα χύνει
 Καὶ ἀφτὴ τὴ χαρὰ γὰ τρέξῃ δὲν τ' ἀφήνει.

Στ. Μαρτζώκης

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΕΩΣ

Γεννήθηκες τὴν Ἀνοιξί, κι' ἀντὶ τ' ἀρθοῦν ἡ Μοῖραις
 Νὰ σὲ μυρώσουν βιαστικὲς κ' εὐθὺς γὰ φύγουν πάλι,
 Ἐσὺ ἀπὸ τὴν ἀνοιξί μυρώθηκες καὶ πῆρες
 Τῆς Ἀνοιξίς τὰ κάλλη.

Ἀπ' τὸ χρυσὸ τὸν ἥλιο της χρυσῶσαν τὰ μαλλιά σου,
 Βαφτίστηκαν τὰ μάτια σου στῆς νύχτας της τὸ χρώμα,
 Κι' ἀπ' τῶν ἀνθῶν της τὴ θωριά ἰθάφην' ἡ θωριά σου
 Καὶ τὸ μικρὸ σου στόμα.

Ἀπ' ταις γλυκαῖς της ταις βραδειαῖς ταις μοσχομυρωδάταις
 Πῆρες τὸν πρῶτο ἀνασασμὸ γιὰ τὰ μοσχομυρίζης,
 Κ' ἐπῆρες ἀπὸ ταις αὐγαῖς ποῦνε δροσιὰ γεμάταις,
 Δροσοῦλα γιὰ τ' ἀνθίλλης.

Μ' ὀλόχαρο κελάδημα τὰ μέτρητα πουλιά της
 Ἐδεῖξανε στὸ στόμα σου πῶς πρέπει γὰ μιλῆση,
 Κ' ἐπρόκτισε τὸ γέλιο σου μὲ τὴ γλυκεῖα λαλιά της
 Ἡ κρυσταλλῆνια βροῦσι.

Γ. Δροσίνης

Η ΑΥΡΑ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΕΩΣ

Ὁλο ἕγεια, ὀλο ζωὴ, μυστήριο καὶ μαγεία
 Σὲ νοιώθω μὲς' στὸ στήθος μου, βαθειὰ συγκινημένο
 Ποῦ τρέμει, ἀνοίγει, λαχταρεῖ, σὰν ξαναγεννημένο,
 Στὸ φιλημά σου, ὦ πνοὴ τῆς ἀνοιξίς ἁγία.

Ἐχεις φτεροῦδες τ' οὐρανοῦ τὰ χρώματα τὰ αἰθέρια
 Κ' ἀναπνοὴ τ' ἀρώματα ποῦ ἡ ἀνοιξίη σκορπίζει·
 Ἐχεις ψυχὴ σου τὴν ψυχὴ ποῦ ἀπ' τὴ γῆ στάστέρα
 Κι' ἀπὸ μυριάδες πλάσματα στὸ χάος φτερουγίζει.

Ἀγέρι δροσοστάλαχτο, μυρολουμένο ἀγέρι,
 Ἀπὸ ποιὰ ὄρη ἐκίνησες, ποιὰ πέλαγα, ποιὰ μέρη,
 Ποῦ ὁ ροῦς μου τὰ δνειρεύεται μὲς' στὴ μεγάλη κτίση ;
 Ποῖο φιλημά οὐρανοῦ καὶ γῆς κρυφὸ σ' ἔχει γεννήσει ;

Α. Προβελέγγιος

ΤΑ ΔΥΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΤΡΗΠΑΛΛΟΥ

Μόλις ἔφεγγε τ' ἀστέρι
 Τῆς αὐγῆς γλυκὰ, γλυκὰ,
 Μόσχους ἔλουε τ' ἀέρι
 Ἐστὴν ὠραία πρωτομαγία.

Πρὶν ἀρχίσουν τὰ τραγοῦδια
 Τὸ ξεφάντωμα, εἰ χοροί,
 Μέσα σ' τὰ ἀγγικτα λουλούδια
 Πρώτη ἐπρόβαλες εἰσὺ.

Πρώτη ἐπρόβαλες, Μαρία,
 Καὶ σ' ἀπάντησα σιμὰ
 Εἰς τὴν ἔρημη ἐκκλησιά,
 Ὅπου ἐπήγαμε συχρά.

Τὰ μαλλιά σου ἐπεψταν πλῆθις
 Εἰς τὸν κάτασπρο λαιμό,
 Καὶ σοῦ ἐστόλιζε τὸ στήθος
 Ρέθο ὠραῖο παρθεϊκὸ.

Μὲ τὸ χέρι σὰν τὸ κρῖνο
 Μοῦ τὸ ἐπρόσφερες γλυκὰ,
 Πάρτο, μοῦ ἔπες, σοῦ τὸ δῖνω,
 Καὶ μοῦ ἐσπάρταξε ἡ καρδιά.

Μὲς τὸ χρόνιασμα, Μαρία,
 Πάλ' ἐγύρισσα ἰδεκεῖ,
 Εἰς τὴν ἔρημη Ἐκκλησία
 Ποῦ σ' εἶχα πρωτοῖδεῖ.

Ἄλλ' ἀντὶ τὸ οὐράνιο στόμα
 Τὰ θεῖα βλέμματα γὰ ἰδῶ,
 Καὶ τ' ἀέρινο τὸ σῶμα
 Ὁραῖο πλάσμα ἀγγελικὸ.

Μὲς τὸ ἀπάτητο χορτάρι
 Εἶδα ἔρμο, μοναχό,
 Ἐνα κάτασπρο λιθάρι
 Μ' ἕνα ὀλόμαυρο Σταυρό.

Μοναχὸς μὲς τὴν ἔρμια
 Εἰς τὸ μνήμᾳ σου μπροστά,
 Ἐγονάτισα, Μαρία,
 Καὶ τὸ ἐβίλησα θερμά.

Ἀπὸ τ' ἀνθη ἐκεῖ σπαρμένα
 Ἐκοῦσα ἕνα μοναχό,
 Ἀχνὸ καὶ θασπρὸ, σὰν ἐσένα,
 Ἐσὺ ἐσὲ παρθεϊκὸ.

Καὶ τὸ ἐταίριασα μ' ἐκεῖνο,
 Ὅπου μ' ἔδωκες εἰσὺ,
 Νὰ ἔρ τὸ ρόδο μὲ τὸν κρῖνο
 Πάντα ἐνθύμησι πικρή.

Τὸ ἔρα σύμβολο θανάτου
 Τ' ἄλλο ριότης, καὶ εὐμορφιάς
 Ἡ χαρὰ πάντα ἐδῶ κάτω
 Ἀδελφὴ τῆς συμφορᾶς.

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Ἐλα στὸ κεφάλι τὸ ξανθὸ
 Νὰ σοῦ βάλω τῶμορφο στεφάνη
 Ποῦ γιὰ σὲ δλη νύχτα τῶχω κάνει,
 Νὰ στολλω μ' ἀνθία τὸν ἀνθό.

Ἴδέ το ! τὶ ὠραία ποῦ θὰ πάη
 Τοῦ ξανθοχλωμοῦ σου κεγαλιού !
 Ἀπὸ τὰ ὕστερα εἶνε τοῦ Ἀπριλιοῦ
 Κι' ἀπ' τὰ πρῶτα λουλουδά τοῦ Μάη.

Κ' ἔτσι μὲ τὰ ρόδα στὰ μαλλιά
 Κ' ἔτσι στὰ ὀλόλευκα ντυμένη,
 Νὰ θαρρῶ πῶς σφιγγῶ ἀναστημένη
 Τὴν Πρωτομαγία στὴν ἀγκαλιά !

Πέτρος Βασιλικός

ΤΩΜΟΡΦΟ ΠΑΙΔΙ

Ξανθὰ λθεν ἡ μελαγχρεῖή μου
 Κι' ὁ Μάης τῶμορφο παιδί.
 Δὲν ἔχει τὴν ἡ φωνή μου
 Ποῦν' ἀπ' τοὺς δυὸ γὰ τραγοῦδι.

Ὁ Μάης ἔχει τὰ δροσάτα
 Τὰ ρόδα τῆς τριανταφυλλιάς,
 Ἐχει καὶ τὰνθη τὰ χιονάτα
 Τῆς φουντωτῆς πορτοκαλλιάς.

Καὶ σὺ, ψυχὴ μου, ἔχεις σῶμα
 Χιοροπλασμένο τρυφερό,
 Καὶ τὸ μικρούλι σου τὸ στόμα,
 Τρανταγυλλᾶκι δροσερό.

Κωνστ. Μάνος

ΚΑΙ ΠΑΛΙ

Και πάλι, γά, ὁ Μάιος γιὰ τῆς Ἰακωβίνας
Και διασκελλίζει θάλασσες και κάμπους και βουρά.
Κρατεῖ ἀνθὸς στὰ χέγια του και γύρω τοὺς σκορπίζει
Κι' ὅπου περῶν και διαβῆ παντοῦ μωχομυρίζει.
"Αχ! Μάν, ἀν σ' ἀγάπησα κι' ἀν σ' ἀγαπῶ ἀκόμα,
Πῶς δροσάτα λουλούδα και στύλισε τὸ χῶμα
Ποῦ θὰ διαβῆ ἡ ἀγαπῆ μου—Δὲν θέλω ὅπου πατήση
"Ἄλλο ἀπὸ ρόδα και μυρτιές τὸ πόδι της γάγγιση.

Ἰω. Πολέμης

ΚΟΡΙΝΝΑ ΚΑΙ ΠΙΝΔΑΡΟΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΕΡΤΙΕΤΗ

"Ἦτον ἡμέρα τοῦ Μαῖου, γλυκὰ τὰ φέγγη ἀνοίγουν,
Ἀπριλῆς φεύγει ὁ δροσερός, πρωτομαγιά φωτίζει·
"Ὀλος τῆς Θήβας ὁ λαὸς περίχαρος ξυπνάει·
"Σ τὰ περιβόλια τοῦ ραοῦ θεᾶς τῆς Ἀφροδίτης
"Ἐμῆλε νέος και μιά νεὴ γὰ γλυκοτραγουδήσουν,
Νὰ στήσουν πόλεμο τιμῆς, γὰ πάρουν τὸ στεφάνι.
Τῆς ξαρκῆς ἦτον τῆς θεᾶς μεγάλη ἑορτὴ της,
Και διὰ τὸ ἀρέσουν τῆς θεᾶς πολλαίς, ἱερατεῖο
"Ὄρισαν κάλλους και ἔρωτος τὸν ἔπαινον γὰ ψάλλουν.
Τὸν κάλλιο ψάλλτη ἐπιτάπτει κορώνα θὰ στολίση,
Μέσα σ' τὰ ρόδα και μυρτιὰς θὰ λάμπουν τὰ πετράδια,
Ἄπ' τὴν Τανάγρα μὲ ἀργυρῆ λύρα χρυσῆ σ' τὸ χέρι
"Ἦθε γλυκώσωνη, ξαρκῆ, ἡ ὁμορφιὰ Κορίννα.
"Ἦλον ἀχινοβολῆ ἦταν τὰ μαῦρα μάτια,
Τριαντάφυλλο τὰ χέλι της, κρῖνα τὸ πρόσωπό της.
Ἀντιμαχος τραγουδιστῆς τῆς μαυρομάτας νέος
"Ἦτον τῆς νεῖας παιδιώτερος, εἶχε μεγάλο πνεῦμα,
Ἄλλ' ἀπὸ χάρι και ἐμορφιὰ γυνῶν τὸ πρόσωπό του.
Σὰν ἐκάθισαν σ' τὰ θρηῖά οἱ τρεῖς ποῦ θὰ τοὺς κρῖνουν,
"Ἐδωσαν τοῦ παλιχαριοῦ γὰ πρωτοτραγουδήση.
Μὲ κτυποκάρδι ἀρχίησε ὁ νέος τραγοῦδι,
Τοῦ κάλλους και τοῦ ἔρωτος τὴν δύναμι γὰ ψάλλη.
Οἱ νεοὶ συνομήλικες, τῆς γειτονιάς του οἱ νεαὶς
Θάρρος, ψυχὴ τοῦ δίνανε γὰ πάρη τὸ στεφάνι.

Ο ΤΥΦΛΟΣ (Ἀπόσπασμα)

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΒΑΛΑΒΡΙΤΟΥ

Πόσα παιδάκια ἐπλάγιασαν ἀπόψε σὰν ἐσένα,
Δημήτηρ εὐτυχισμένε!
Εἶν' αἴριο πρωτομαγιά, θὰ σηκωθοῦν πρὶν φέξῃ
Τὰ χελιδνία ἀπ' τὴ φωλιά, θ' ἀφήσουν τὰ κερκίβια
Και μὲ τραγοῦδια, μὲ χαρὰς καθένα τους θὰ τρέξῃ
Νὰ στολισθῆ μὲ λουλούδα, γὰ πηλ' ἐστὸ νεροκράτη.
Γιὰ σὲ δὲν ἔρχετ' ἀνοιξή! γιὰ τὰ τυφλά γυμνασμένα
Θὰ τρῶς τὰ νεῖατα σου μ' ἐμὲ γυμμένο σ' τὰ πεζούλια
Κι' ὄνειρατ' ὅπου τὸν ἕπνο σου μελαγχολομένη
Θὰ βλέπῃς τυχοπούλια.

Κι' ἐγὼ γάμαι θεότυφος! και γὰχω ἀντί γι' ἀγτίδες
"Σ τὰ μάτια τυχερίδες!

Σθυσμένο φως ὅπου τὸν ἄδη μου σ' ἐπῆρα λυχνοσιάτη
Και κρεμασμένο σέφρομαι ὅπου τὸν ἄχαρο λαιμό σου,
Μελαριασμένο σύγγρο σ' τὴν ἔρη σου τὴν πλάτη
Μέρα και νύχτα ζωτὰρὸ σκοτάδι ὅπου τὸ πλευρό σου!
"Ὡ" γὰ σκορποῦσε μιά στιγμὴ, Δημήτηρ, ἡ καταχνιά μου,
Νὰ γλυκοχάρῃε γιὰ μὲ σ' τὰ χέλι σου ἡ ἀγούλα,
"Ὡ! γὰβλεπα ὅπου τὴν ὄψη σου τὴν πρώτη λεβεντιά μου,
Τὴν μαῦρη σου μαυροῦλα!

"Ὅποιος διαβάτης ἀπ' ἐδῶ ἐλεημοσύνη ἀπλώση
"Σ τὸ χέρι σου γὰ δώση

Γιὰ μὲ τὸ διακοιάρη σου, σκύφτει κρυγὰ σιμά μου.
Τὴν εὐμορζιά σου γὰ μοῦ πῆ. Κ' ἐγὼ, γλυκὸ παιδί μου,
Ἐγὼ, πατέρας, τήκομαι, γαλίζετ' ἡ καρδιά μου.
Ποῦ ξένοι κλέφτων ἄθελα χαρά, ποῦναι δική μου,
"Σ τὸν κόσμο σ' εἶδα μὲν ἀγνή, ὅπου τὸν οὐρανὸ μου ἀστέρει,
"Σ τὸν ἔρημό μου τὸ γιάλι μοι ἀκριβὴ ἀγμυρήθρα,
Βυζασταροῦδι γαλαρό, δροσάτο σὰν τὴ φτέρη
Ξανθὸ σὰν τὴν κερήθρα.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ

Θέλετε, δέντρα ἀρθίσατε, θέλετε ξεραθῆτε
Στὸν ἴσκιό σας δὲν κάθομαι κι' οὐδὲ λημέρι κάνω,
Μόν' καρτεροῦ τὴν ἀνοιξή, τὸ Μάη, τὸ καλοκαίρι,
Ν' ἀθίσῃ ὁ γαῦρος κι' ἡ ὀρειά, γὰ σκιάσουν τὰ λημέρια,
Νὰ βγοῦν οἱ βλάχοι στὰ βουρά, γὰ βγοῦν οἱ βλάχοποῦδες,
Νὰ βγοῦν και τὰ κλεφτόπουλα, γὰ πιάσουν κἀνα σκλάβο.

Ἀπριλίνα λουλούδια και ρόδα τοῦ Μαγιοῦ
Κ' ἐσὺ, καινούρια ἀγάπη ποῦ μῶχασες τὸ γοῦ.
Τὸ Μάη και τὸν Ἀπρίλη, κοιτὰ τὸ θεριστή,
Θὰ γὰρω γὰ σὲ πάρω, μὴ γίνεσαι μικρή.
Ἀπριλίνα λουλούδια, και ρόδα τοῦ Μαγιοῦ,
Κ' ἐσὺ καινούρια ἀγάπη ποῦ μῶχασες τὸ γοῦ.

ΥΜΝΟΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΑΙΟΝ

(Εἰς γλώσσαν καθαρεύουσαν)

Τοὺς θέλαχας τῶν νέων σου δώσω
Ἦλθεσ πάλην λοιπὸν γὰ σκορπίσης
Και τὸν δίκαιο, Μάη, φόρον
Ἐτησίον ὄθῃς γ' ἀπατήσης

Πρῶτος ὄρθριζον πάντοτε πρῶτος
Τῶν ἀπειρων σου, Μάη, γέλιω,
Ν' ἀπομάξω ἀγνάς, εἶτι σκότος,
Τὰς Μαΐτιδας δροσούς τῶν γούλιω.

Πρὶν σὲ μέλψῃ φωνὴ ἀηδόνας
Πρὶν ἀκτίς τὰς σκιάς βορβόκη,
Νέου ἔσματος ὄφειλε τόπος
Ἐξ ἐμοῦ τὰς ἡχοὺς γὰ δογήση.

Ἀπὸ θάμνου εἰς θάμνον μεταίρων
Ἀγαλλόμενον, Μάη, πόδα,
Μὲ χαρὰν χρυσαλλιδῶν ἀπέτρων
Ἐτι κάλυκας ἔδρεπον ρόδα.

Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΤΟΥ ΕΑΡΟΣ

Τὸ ἔαρ τὸ γλυκὸν ἐγάρη·
Χαῖρε, ὦ φύσις θεσπεσία!
Μὲ σὲ ζῶν ἀναλαμβάνει
Κ' ἡ τεθλιμμένη μου καρδιά.

Εἰς τὰ πολύστοιά μου στήθη·
Σχεδὸν ἐσίγησεν ὁ πόνοσ,
Σχεδὸν ἡ γάρχη διελύθη
Τοῦ αἰωτίου των χειμῶνος.

Κ' εἰς τὴν ψυχὴν μου ἀγνης τόσα
Γενῶντ' αἰσθήματα θυμῆρη,
Ὅ κλόπος τοῦ Μαῖου ὄσα
Εἰδῶδη ἄνηθ διασπείρει.

Και πᾶσα ἀεθα μυροδόλοσ
Μοῦ λέγει ὡσ φωνὴ κρυγία,
Και διὰ σὲ δὲν εἶναι ὄλωσ
Ἄδύνατος ἡ εὐτυχία!

Και λησμονεῖ δτι Ἐκείνη,
Ὅ στέφανος τοῦ ἔαρος μου,
Ἡ καλλονή, ἡ εὐφροσύνη,
Ἡ Εὔα τῆς Ἐδέμ τοῦ κόσμου.

Τῶν ἡμερῶν και τῶν ἀργύρων
Νυκτῶν μου ἡ φροτις εἰς σόχτη
Ἀρήλια, φρικτά, τὸν ἕπρον
Τὸν ἀνεξέγερτον ὑπνώττει!

Ἰω. Καρασοῦτσας

ΑΛΛΟΣ ΑΝΑΞ

Φίλη μου

"Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμεν τὸν Μάιον γὰ βασιλεύη εἰς τὸν ρόδινον
θρόνον του και ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸ ἄλλο βασιλόπουλον, τὸ
ὅποσον θὰ φέρῃ εἰς τὴν εὐτυχισμένην φίλην μου τὸ ἀληθινὸν
διᾶδημα και τοὺς μεγάλους τίτλους τῆς βασιλείσης γυναικός.
"Ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸν ἀναμενόμενον μὲ τόσην ἀγάπην, ἀλλὰ
και μὲ τόσην ἀγωνίαν μικρὸν αὐτὸν μεσίαν, ὁ ὅποτος σοῦ
ἐπιφυλάττει πολὺ μεγαλητέραν εὐτυχίαν ἀπὸ ὄλους τοὺς ἀν-
θοστολισμένους μαῖους τῆς αἰωνιότητος. Ἄλλὰ και ὁ ὅποτος,
ὡσ λέγεις, θὰ σοῦ φέρῃ τόσας φροντίδας και τόσας εὐθύνας
και τόσας ἀνηυχίας και τόσας ἀγωνιώδεις ὥρας ἀμφιβολίας,
ὅσας οὐδεὶς τοῦ κόσμου βασιλεύς, ὅσον μέγα και ἀπέραντον
και ἂν εἶναι τὸ κράτος του, δὲν εἶναι δυνατὸν γὰ ἐδοκίμασε
και γὰ δοκιμάσῃ ποτέ. Καθὼς ἐνοῶ, φίλη μου, αἱ σκέψεις
αὐταὶ σκιάζουν τὴν χαρὰν σου και θολώνουν τὸν ὀρίζοντα τῆς
σημερινῆς εὐτυχίας σου. Καὶ ἡ ἀσθενικὴ σου φαντασία, ἀφι-
μένη οὕτω ἐλευθερά ἐπὶ τοῦ πτερωτοῦ Πηγάσου σου προσ-
παθεῖ γὰ διεσδύση εἰς τὰ πυκνοσκοτισμένα σκότη τοῦ
μέλλοντος. Οὕτω αἱ πλέον ἀλλόκοτοι και χιμαιρικαὶ εἰκόνες
θολώνουν τὴν ἀντίληψίν σου και κάμνουν τὸ ὥρατον, τὸ φύσει
φαιδρὸν πνεῦμά σου γὰ ἰλιγγίξῃ, και τὴν τόσον γελαστήν και
αἰσιόδοξον ψυχὴν σου γὰ πάσχη και γὰ βασκνίζεται.
Τί ἰδέα! Ἄντι γὰ γελᾷς, κλαίεις, ἀντι γὰ ψάλλῃς μοιρο·

Πλήν ψάλεις συμφορῶς θεηλάτου,
Ριζηδὸν τὰ περὰ μου τεμοῦσα,
Μοχθητὰν ἀντ' εὐκταλου θανάτου,
Μοῖ χαρίζε ζῶν τιμωροῦσα.

"Ἦδη δὲ ἄνθ' ὠραλου Μαῖου
Ἀπεχθῶς μὲ παρέστησαν μέλας,
Τῶν ἀνθῶν μὲ στερεῖς τοῦ ἡλλου,
Ὀῦτε πλέον γελᾷς, ὡσ ἐγέλας.

Ἐρ ἔμοι δὲ τὸ βλέπεισ, οὐκέτι
Τόν φιλάνθεμον πρὶν γεαρτὰν,
Ἄλλὰ πῶμα μὴ πρέοντος εἶτι
Πλήν προὴν στεναγμοῦ ὀλεθρίαν.

Χωρισμοῦ διαλύγιον πλέον
Μαῖέ μου και λάβε και φέρε.
Ἴδὸν σήμερον στήνει και κλαλεῖ
Σοὶ φωνῶ τὸ πανύστατα χ α ἱ ρ ε.

Ὀῦτως ἄρα παρέρχεισαι πάντας,
Ἡμεῖς φθίνομεν ἄλλοι πρὸς ἄλλους,
Ἄλλὰ σὸ μὲθ' ἡμᾶς μεταστάντας,
Ζῆς, ἡβᾶς, ἐπανέρχεται, θάλλεις.

Ἥλ. Ταναταλίδης

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΟ ΤΟΥ «ΟΝΕΙΡΟΥ»

"Ἦτον ἡ νύξ ἡ εὐθυμος τῆς πρώτης τοῦ Μαῖου,
Ἡ φύσις πᾶσα ἄρωμα και ἔρωσ ἐμειδία,
Πιστὴ εἰκὼν τοῦ γεαροῦ και μειδιῶντος βλου,
"Ὅστις ἐπίσης διαρκεῖ ὡσ ἔαρος νύξ μία...

Δ. Παπαρηγόπουλος

ΤΟΥ ΜΑΙΟΥ Ο «ΨΑΛΤΗΣ»

ΑΛΞΕ. ΡΑΓΚΑΒΗ

Τοῦ Μαῖου ὁ ψάλλτης, τὸ ἀηδόνη,
Εἰς τὸ δάσος γλυκὰ λαρυγγίζει,
Και τὸ δάσος ποῦ ἄγρια βοιτίζει
Μὲ τῆς νύκτας τ' ἀγέρι μαλῶνει.

Ἄμα ἀνοίξης τὰ ρόδινα χελια,
Μιὰ τὸ στόμα σου λέξῃ ὡσ προσέφη,
Θὲ γὰ πέση τῆς νύκτας τ' ἀγέρι,
Θὰ σωπάση τὸ ἀηδόνη ἀπὸ ζήλια.

Τὰ τριφύλλια, τὰ ρόδα και οἱ κρῖνοι,
Ὅσ εἰς κἀνιστρο ἀνθοῦν μυροδόλο
Και ἡ γῆ στὸν οὐράνιο θόλο
Ἀρμονίας και ἀρώματα χύνει.

Ὅσ πατήσης ἐσὺ τὰ τριφύλλια
Μ' ἐλαφρὸν ἀλαβάστρινό πίδα
Μαγαμμένα θὰ πέσουν τὰ ρόδα,
Θὰ σφαλισοῦν οἱ κρῖνοι ἀπὸ ζήλια.

λογεῖς, ἀντί νὰ οικοδομηῖς μὲ τὰ πολυτιμότερα τῆς ἀγάπης σου πετράδια καὶ μὲ τῆς ἐλπίδος τὰ λαμπυρίζοντα μίλτα τὴν μικρὰν φωλιάν σου καὶ νὰ σκεπάζῃς τὸν οὐρανὸν τῆς μὲ τὸ ἀργυρόπλεκτον δίχτυον τῆς μητρικῆς στοργῆς, σὺ βυθίζεις τὸ βλέμμα σου εἰς τὰ ἄδυτα τῆς γῆς σκότη καὶ τὰ ἄβυθα τῆς θαλάσσης βάθη, ἵνα εὕρῃς μαῦρα μαργαριτάρια καὶ μαύρους ἀδάμαντας καὶ μὲ αὐτὰ νὰ σκοτινιάζῃς τὸν πέπλον τοῦ μέλλοντος, τὸν ὁποῖον ὁ θεὸς τόσον καλὰ φροντίζει καὶ ἀποκρύπτει ἀπὸ τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν μας.

Παιδί! Ἀπολάμβανε λοιπὸν ἀμέριμνα τὴν χαρὰν τῆς στιγμῆς. Ζῆσε φαιδρὰ τὰς ἀληθμονήτους καὶ ἀγίας στιγμὰς τῶν πρώτων συναισθήσεων τῆς μητρότητος. Αἰσθάνθητι ὑπερήφανος τὸ εἰς τὰ σπλάγχνα σου κυφορούμενον μέγα ἔργον τῆς δημιουργίας. Ἀπόλαυσε χρωπὴ τὸς πρώτους παλμούς τῆς καρδιᾶς τοῦ παιδιοῦ σου, τὰ πρῶτα τῆς ζωῆς του σκιρτήματα. Σκόρπισε εἰς τὰς φλέβας του, εἰς τὸ αἷμά του, εἰς τὰ νεύρα του τὴν ὠραίαν τῆς ψυχῆς σου ἡμερίαν, ἢ ὁποῖα τόσον θαυμασιῶς ἀντανάκῃ εἰς τὸν ζαφειρένιον, τὸν ἰδανικὸν τῶν ματιῶν σου οὐρανόν. Στάλαξε ρανίδα πρὸς ρανίδα τὴν ἀγνότητα τῆς καρδιᾶς σου εἰς τὴν μόλις ὡς μικροσκοπικὸν κάλυκα ρόδου πλαττομένην τῶρα καρδίαν του. Χύπε ὅλην τὴν ἀπαλότητα, ὅλην τὴν γλυκύτητα ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα, ὅλον τὸ ἄρωμα τῆς νεότητος καὶ τῆς καλλονῆς σου, ὅλην τὴν πλαστικότητα τῶν θαυμασιῶν γραμμῶν σου, ὅλην σε τέλος πάντων εἰς τὴν φόρμαν, εἰς τὴν ὁποίαν ζυμόνεται τῶρα αἱ τραφεραὶ σάρκες του καὶ τέμνονται αἱ γραμμῆαι καὶ πλάττεται ὁ μέλλων ἄνθρωπος. Ἐσο ὄχι μόνον τὸ σκεῦος, εἰς τὸ ὁποῖον τελεῖται ἀσυνηθῶς τὸ μέγα ἔργον τῆς κυφορήσεως, ἀλλ' ὁ καλλιτέχνης δημιουργὸς τῆς σωματικῆς καὶ τῆς ψυχικῆς του εὐμορφίης.

Ναί! Ἄν καὶ δὲν εἶχα τὴν εὐτυχίαν νὰ αἰσθανθῶ ποτε ὅ,τι αἰσθάνεται πᾶσα γυνὴ εἰς τὴν θέσιν σου, ἐν τούτοις ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ χρόνος τῆς κυφορίας καὶ αἱ ἰδέαι καὶ τὰ αἰσθήματα καὶ αἱ ἀντιλήψεις τῆς μητρός ἐξασκοῦν μεγάλην ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ ἐμβρύου.

Οἱ ἀρχαῖοι ἐπίστευον ὅτι αἱ ἐξωτερικαὶ ἀντιλήψεις καὶ εἰκόνας μόνον συνετέλουν εἰς τὴν φυσικὴν τοῦ παιδὸς διάπλασιν. Ὅτι μόνον ὠραῖα ἀγάλματα καὶ ὠραῖα εἰκόνας καὶ καλαὶ ἐν γένει μορφαὶ ἔπρεπε κατὰ τὸ διάστημα τῆς κυφορίας νὰ ὑποπίπτουν εἰς τὰ βλέμματα τῆς μελλούσης μητρός. Ἐγὼ τολμῶ νὰ συμπληρώσω τὴν θεωρίαν ταύτην, τολμῶ νὰ προσθέσω ὅτι ἰδίως ἡ μήτηρ πρέπει νὰ θέλῃ νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς ἑαυτὴν ἐν εἰδὸς αὐτοῦποβολῆς τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὠραίου ἐν γένει, ἵνα τὸ μικρὸν διαπλασθῇ φυσικῶς καὶ ἠθικῶς κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς.

Αἱ ἐκ τοῦ καλοῦ ἐντυπώσεις

Ἄλλ' ὅτι αἱ ἐκ τοῦ καλοῦ ἐντυπώσεις συντελοῦν καὶ εἰς τὴν ψυχικὴν, οὕτως εἰπεῖν, εὐδιδασκίαν μας, ὅτι ἡ θέα καὶ ἡ μελέτη ἐνὸς ὠραίου πράγματος φέρει εἰς τὴν ψυχὴν μας τὴν γαλήνην καὶ τὴν εὐθυμίαν καὶ τὴν καλωσύνην καὶ τὴν ἀγνότητα, τοῦτο εἶναι ἀναντίρρητον. Καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν μεγάλην πρωτεύουσάν, ὅπου ζῆς, δὲν λείπουν βεβαίως τὰ καλλιτεχνικά κέντρα, ἀλλ' οὕτε αἱ εὐκαιρίαι, αἱ ὁποῖαι εὐλόγως καὶ εὐχαρίστως θὰ ἀπασχολήσουν τὴν φαντασίαν σου καὶ θὰ διασκε-

δάσουν τὰς χιμαϊρικὰς λύπας, αἱ ὁποῖαι φαίνονται νὰ τὴν ἀπασχολοῦν σήμερον τόσον.

Ἐγὼ ἐδῶ εἰς τὴν μικρὰν γωνίαν μας, ὅπου τὸ ὠραῖον εἶναι τόσον πλουσιοπαρόχως σκορπισμένον εἰς τὴν φύσιν, ὁσάκις μαῦρα ἰδέαι σκοτίζουσι τὸν ὄριζόντα τοῦ πνεύματός μου, δὲν ἔχω παρὰ νὰ ἐξέλθω καὶ νὰ διευθυθῶ ἕως τὸ Ζάππειον. Ἡ πλουσία εἰκῶν, ἢ ὁποῖα ἐκτυλίσσεται ἐκεῖ ἐνώπιόν μου, ἀρκεῖ, ἵνα διασκεδάσῃ πᾶσαν λύπην μου, ἵνα διαλύσῃ πᾶσαν ἀθυμίαν μου.

Αὐτὰς τὰς ἡμέρας μάλιστα καὶ ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ Ζαππείου ἠδύνατό τις νὰ καταφύγῃ, διότι—πρᾶγμα σπάνιον καὶ ἀσυνήθες διὰ τὸν τόπον μας— ὠραῖαι εἰκόνας τοπίων καὶ προσώπων ἐξετίθεντο ἐκεῖ, εἰς τὸ καλλιτεχνικὸν σαλόνι μας, ὡς σου ἔγραφα εἰς τὴν τελευταίαν μου.

Ἐγὼ, αἰφνης, αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα εἶχον διαθέσεις ἀθυμίας, αἱ ὁποῖαι ἐνίοτε φέρουσι εἰς ἀληθῆ ἀπελπισίαν. Ἐπεσκέσθην τὴν μικρὰν ἐκθεσίαν μας καὶ ἡ ἀθυμία μου διετεκετάσθη ὑπὸ τὰς εὐχαρίστους ἐντυπώσεις, ὡς ἐν νέφους μαῦρον διχλύεται εὐθὺς ὡς αἱ θερμαὶ καὶ ὠραῖαι ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου φθᾶσιν μέχρις αὐτοῦ.

Καὶ ἀπὸ τὴν νέαν αὐτὴν ἐπίσκεψίν μου πόσας καὶ πάλιν δὲν ἀπεκόμισα ἐλπίδας καὶ πόσας δὲν ἔπλασα ὠραῖα ὄνειρα διὰ μέλλον ἀντάξιον τοῦ παρελθόντος μας! Μεθ' ὅσα καὶ ἀνλέγουσι περὶ τοῦ ἐκφυλισμοῦ μας, εἴμεθα ὅμως τέκνα τῆς μεγάλης γραικολατινικῆς φυλῆς, εἴμεθα κληρονομικῶς ὁ περιούσιος λαὸς τῆς Μεσογείου καὶ ἐπὶ ὅλων τῶν σχολῶν τῆς τέχνης τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον φέρομεν, φιγουράρει πρῶτον καὶ ἀντανάκῃ καὶ ἐρ' ἡμῶν τῶν νέων ἀκτινάς τινας μεγαλείου καὶ ὑπερόχου καλλιτεχνικῆς δόξης.

Ὅπως ὑπὲρξομεν ἡ μεγάλη σχολὴ τοῦ παρελθόντος, ἵσως θὰ γείνομεν ἡ νέα σχολὴ τοῦ μέλλοντος.

Ἡ αἴθουσα τῶν ὑδατογραφικῶν τῆς ἐλευθέρας μας γενναῖα περὶ τούτου περισσοτέρως ἐλπίδας. Ὁ Γαλλινᾶς μόνος του, ἀν καὶ πενιχρότερον φέτος ἀπὸ πέρυσιν ἀντιπροσωπεύεται εἰς τὴν ἐκθεσίαν αὐτήν, ὁ Γαλλινᾶς μόνος του θὰ ἤρκει, ἵνα μᾶς δώσῃ τοιαύτας ἐλπίδας. Ἡ τοπαζένικα Βενετία του, τὴν ὁποῖαν ἄλλοτε εἶχον ἰδεῖ ὀλοζώντανην τοιαύτην, με κατέπληξεν. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι εἶχα μεταβῆ ἀπὸ Τεργέστης εἰς Βενετίαν διὰ θαλάσσης, ἀκριβῶς ἵνα φθάσωμεν ἐκεῖ πρὸς τῆς ἀνατολῆς καὶ ἀπολαύσωμεν τὸ θαυμασιὸν αὐτὸ θέαμα τῆς Βενετίας πλεούσης εἰς ὄριζόντα ἀπὸ topaze brulé. Ἡ το πανσέληνος. Εἰς τρόπον ὅσπερ ὄταν ἡ σελήνη ὡς ἐρυθροκίτρινη γιγάντειος σφαῖρα ἔδυσεν εἰς τὴν θαλασσίαν κοίτην τῆς, ὁ ἥλιος τοῦ αὐτοῦ ὄγκου καὶ χρώματος καὶ σχήματος ἀνέτελλεν ἀπὸ τὸ θαλάσσιον λουτρόν του. Διὰ μίαν στιγμὴν οἱ δύο φωτεινοὶ γίγαντες εἶχον ἀντιμετωπίσει ἀλλήλους, ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν τὸ ἀτμόσφιόν μας, διχσχίζον τὰ θαλάσσια πάρα καὶ τὴν μεταξὺ αὐτῶν ἀκίνητοῦσαν θάλασσαν, εἰσῆρχετο μεγαλοπρεπῶς εἰς τὸν λιμένα. Τότε καὶ ἡ θάλασσα καὶ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ πόλις ὅλη καὶ τὰ πλοῖα καὶ αἱ χλοερὰ νησίδες, αἱ ὁποῖαι φαίνονται ὡς νὰ φυτρῶνουν ἀπὸ τὸ νερόν, ὅλα εἶχον περιβληθῆ τὸ τοπαζένιον αὐτὸ χρῶμα καὶ ζωηροὶ τινες ἐπιβᾶται ἤρχισαν νὰ ἐκδηλώσουν τὸν ἐνθουσιασμόν των διὰ χειροκροτημάτων, ὥστε ἡ καλλιτέχνης φύτις εἶχεν ἐκεῖ ἐκτελέσει ἀποθέωσιν ὑπερέτερην πάσης προδοικίας.

Λοιπὸν ἡ Βενετία ἐκεῖνη εἶναι ἀπαράλλακτος, ὅπως ἐγὼ τὴν εἶχα γνωρίσει, καὶ ἀναντιρρήτως πρὸ τῆς εἰκόνας αὐτῆς οἱ πρὸ ἐπτὰ ἐτῶν συναξειδιῶταί μου θὰ ἐχειροκρότουσι τὸν καλλιτέχνην μετὰ μειζονος ἀκόμη ἐνθουσιασμοῦ. Ἄλλ' ὅ,τι καὶ ἀνεθέσθῃ ὁ Γαλλινᾶς εἶναι πάντοτε ὠραῖον. Εἶτε εἰς τὸ τοπάζι, εἶτε εἰς τὸν σάπφειρον, εἶτε εἰς τὰ σμαράγδινα βυθίζει τὰ πινέλα του, ἐξέρχεται πάντοτε νικητῆς καὶ τὰ φωτεινὰ ἀράκια του τὰ ὁποῖα μαζῆ μὲ τὴν βοσκοπούλαν του πλείουν εἰς τὸ πράσινον πλουσίας ἀγροτικῆς φύσεως ἐνθυμίζουσι πολλὴ τὰ περυσινὰ, τὰ ἀπαράμιλλα, τὰ ἀληθμονήτητα, τὰ ὁποῖα τόσον μὲ ἕκαμαν νὰ ἀπελπισθῶ διὰ τὴν πτωχείαν μου.

Ἀλλὰ φέτος παρὰ τὸν Γαλλινᾶν ἀνεδείχθη ἐπίσης πρῶτης δυνάμεως καλλιτέχνης ὁ Μποκατσιάμπης. Τὰ ἔργα του ὅλα εἶναι αἰθέρια, ἀερώδη. Μόνον δύο τοπογραφίαι του ἐκθέτει, ἀλλὰ πόσον ιδεωδῶς εὐμορφοὶ καὶ λεπταὶ καὶ μὲ τί ἐλαφρὸν χέρι ἔχουν γραφῆ. Καὶ αἱ κεφαλαὶ του τί ἐξέχουσι καὶ ἰδανικῶς γραφικαὶ κεφαλαί. Πόσην ψυχὴν καὶ πόσον πνεῦμα καὶ πόσα ὄνειρα δὲν ἐκδηλοῦν αἱ κεφαλαὶ ἐκεῖναι. Εἶναι ζωγραφιστὰ ποιήματα καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι καὶ τὰ μάτια καὶ τὸ στόμα καὶ τὰ μπουκλωτὰ μαλλιά τῆς θαυμασίας ἐκεῖνης μελαγχροίνης διηγούονται εἰς τὴν γῆν ὄνειρα καὶ θαύματα καὶ ἐλπίδας μόνον τοῦ οὐρανοῦ. Εἰς τὰ βλέμματα καὶ τὰς στάσεις καὶ τὰ τοπία ἀκόμη τοῦ Μποκατσιάμπη ὑπάρχει ψυχὴ ἐξιδεαλισμένη. Ὅχι ψυχὴ fin de siècle, ἢ ὁποῖα ἐξέρχεται ἀπὸ ὅλην, ἀλλὰ ψυχὴ οὐρανία, τοιαύτη ὁποῖαν τὴν εἶχε φαντασθῆ εἰς τὴν ἀρχιούτητα ὁ πλάσας τὴν οὐρανίαν Ἀφροδίτην μέγας καλλιτέχνης.

ΔΙΑΤΑΡΑΧΑΙ ΤΗΣ ΠΕΨΕΩΣ ΤΩΝ ΝΕΟΓΝΩΝ

Ἡ μετὰ κωλικῶν δυσπεψία, ἥτις συχνὰ διαταράσσει τὸ τῶν νεογνῶν πεπτικὸν σύστημα, διαγιγνώσκειται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκ τῆς ἀμέσου αὐτῆς πρὸς τὸν τῆς σιτήσεως χρόνον σχέσεως. Εὐθὺς μετὰ τὴν τῆς τροφῆς λήψιν, τὸ νεογνὸν ἐκδηλοῖ ἀνησυχίαν, θέτει εἰς κίνησιν τὰ κάτω ἄκρα, μεμψιμοιρεῖ, ἐκβάλλει κραυγὰς ἐνίοτε παρατεταμένας, ὀξυτάτας, διατόρους. Συγχρόνως καταλαμβάνεται ὑπὸ ἐρυγμῶν, ὁ στόμαχος αὐτοῦ συσπᾶται, τὸ πρόσωπον ὠχρᾷ, τέλος δ' ἐμεῖ πηγμῆματα γάλακτος. Καθόσον ἡ πέψις προχωρεῖ, τὸ ἄλγος παύεται.

Τὰ ἐξωτερικὰ αἴτια τῆς δυσπεψίας ταύτης οὐχὶ εὐκόλως πάντοτε καθορίζονται· ἡ συνδρομὴ εἶναι συνήθως τὸ ἀποτέλεσμα κακῆς τοῦ μητρικοῦ γάλακτος ποιότητος ἢ ἀνεπαρκείας αὐτοῦ.

Ἐκ τούτων πᾶς τις εὐχερῶς νοεῖ, ὅτι τοῦ στομάχου ἡ κενουμένου μένοντος ἢ ὑπὲρ τὸ δέον διεσταλαμένου ὑπὸ δυσπέπτου πέμματος, ἡ κλινικὴ τῆς δυσπεψίας εἰκὼν δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ ἐκτυλιχθῇ. Τοιοῦτου εἶδους διαταραχὰς τῆς πέψεως παρατηρεῖ τις ἐπίσης μετὰ χρῆσιν πρὸς θηλασμόν βοείου γάλακτος. Ὁ σχηματιζόμενος θρόμβος σκληρός, ἀθίσταται λίαν, αἰ δὲ διαταραχὰς παύουσι, τοῦ στομάχου μόνον διὰ τοῦ ἐμέτου ἢ τῆς προιούσης πέψεως ἀνκουριζομένου. Ἡ ἐμμονή

τῶν συμπτωμάτων δηλοῖ τὸ κενὸν τοῦ στομάχου ἢ τὸ δύσπεπτον τῆς ἐν αὐτῷ τροφῆς.

Αἱ γαστρικαὶ διαταραχαὶ δυνατὸν νὰ συνοδεύονται ἐνίοτε ἢ ἐπιδεινῶνται ὑπὸ τῆς τῶν λειτουργιῶν τοῦ ἐντερικοῦ σωλήνος διαταραχῆς· ὄντως ἡ ἐνκλήρησις τῆς διαρροίας καὶ δυσκοιλιότητος συνήθως τυγχάνει.

Τινὰ τῶν νεογνῶν ἔχουσι εἰδὸς τι ὑπερκινητικῆς τῆς γαστροεντερικῆς βλεννομεμβράνης εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἐξικνουμένης, ὥστε ἡ πέψις τῶν προσφορωτέρων πεμμάτων ἀλγηδόνως προκαλεῖται. Ἐπειὰ τούτων ἀπὸ τοῦ πρώτου τῆς ζωῆς αὐτῶν χρόνου παρουσιάζουσι τὸν πεπτικὸν σωλήνα ἀκνηρόν καὶ εἰς δυσκοιλιότητα προδικταθεμένον. Αἱ ἰδιόζουσαι αὗται τῆς ἰδιοσυγκρασίας ἐκδηλώσεις πολυτίμους ἐνδείξεις δυνατὸν νὰ παρασχωσι, νὰ προαναγγείλωσι δ' ἡμῖν τὸ νευρικὸν ἢ λυμφαιτικὸν τῆς κράσεως.

Αἱ παρὰ τοῖς νεογνοῖς διαταραχαὶ αὗται οὐδεμίαν ἐκπληξίν προκαλοῦσι, ἐὰν ἀναλογισθῆ τις, ὅτι τοῦ πεπτικοῦ σωλήνος τὰ ὄργανα οὐδέλως ἐξωκειωμένα τυγχάνουσι πρὸς τὰς λειτουργίας, ἃς ἤρξαντο ἄρτι ἐκπληροῦντα· ὡσαύτως ἡ τῆς πέψεως λειτουργία τελεῖται ἤττον κανονικῶς καὶ ἀτελέστερον ἢ βραδύτερον, ὅποτε τοῦ χρόνου προϊόντος τὰ ὄργανα θὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὴν λειτουργίαν αὐτῶν. Τοιαύτη τις ἡ ἐξήγησις τῶν συχνῶν καὶ ἐπικνελημμένων πεπτικῶν διαταραχῶν, εἰς ἃς τὰ παιδία ὑπόκεινται, τὸ δὲ μέσον τῆς ριζικῆς θεραπείας ὑπ' αὐτῶν τούτων τῶν διαταραχῶν δηλονοί γίγνεται.

Ὁ στόμαχος εἶνε ἠναγκασμένος νὰ τελῇ ἐργασίαν ὑπερέτερων τῶν δυνάμεων του· ἡ ὑπάρχουσα νευρικὴ διεγερσις εἶνε ἀνεπαρκῆς, δέον ὅθεν νὰ ἐνισχύσωμεν αὐτήν.

Εἰς κωλικὸν ἐκ δυσπεψίας, ὠφέλιμος ἢ ἀποβῆ ἡ παροχὴ μικρᾶς ποσότητος ὕδατος ἀνίσου, μαράθου ἢ κανέλλας· τὸ πτητικώτατον τοῦτο καὶ λίαν εὐδιάχυτον ὑγρὸν διεγείρει τὰ τελικὰ νευρικὰ νημάτια, τὰ αἰσθητικὰ, μεθ' ὧν εὐρίσκειται εἰς ἐπαφῆν.

Διὰ τοῦ μέσου τούτου ἐπιτρέπει τῷ γαστρικῷ ὑγρῷ νὰ ἐνεργήσῃ ἀποτελεσματικώτερον ἐπὶ τῆς τροφῆς, ἥς τινος ὁ στόμαχος θὰ δυνήθῃ οὕτω ν' ἀπκλαγχῇ ταχύτερον, καὶ ὁ ἐρεθισμὸς καὶ τὸ ἄλγος θὰ παύσῃ μέχρι προσεχούς γαλακτουχίας. Μεταξὺ τῶν ἀρωματικῶν ὑδάτων τῶν ὡς διεγερτικῶν τοῦ στομάχου ἐνεργούντων, τὸ ὕδωρ τοῦ ἀνίσου κατέχει ἴσως τὴν πρώτην θέσιν. Προσθέτει τις ἐν μικρὸν κοχλιάριον τοῦ ὕδατος τούτου εἰς ἕκαστον biberon, ἢ μετὰ τὸν θηλασμόν χορηγεῖ αὐτὸ μετὰ μικρᾶς ποσότητος σακχαρώς.

Ἐὰν ἡ δυσπεψία ἐρείληται εἰς ἀνεπαρκίαν τῆς ποσότητος τοῦ γάλακτος, τοῦθ' ὅπερ ἀναγνωρίζομεν ἐκ τῆς καταστάσεως τοῦ μητρικοῦ στήθους, ἐπικνοροῦμεν τὴν ἀνεπαρκίαν ταύτην διὰ τῆς τεχνητῆς διαρκούσης τῆς ἡμέρας τοῦ νεογνοῦ γαλακτουχίσεως, τοῦ μητρικοῦ γάλακτος ἐπιφυλάσσουμένου διὰ τὴν ἐσπέραν καὶ τὴν νύκτα· ἐὰν τέλος καὶ ὑπὸ τούτοις τούτοις ἡ θρῆξις ἐξακολουθῇ οὕσα ἀτελής, δέον νὰ καταφύγωμεν ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν τεχνητὴν γαλακτουχίαν.

Ἀλεξάνδρεια

Ἀγγελικὴ Γ. Παναγιωτάτου ἰατρὸς

Η ΦΙΛΙΑ

Ἡ φίλια φέρει μεθ' ἑαυτῆς ἀπάσας τὰς ἡδονὰς τοῦ βίου, εἶναι, μετὰ τὴν φρόνησιν, τὸ ἀνώτερον δῶρον τὸ ὅποσον ἐδόθη εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ φίλια ὁμοιάζει μὲ τὰ δένδρα τὰ ἀνθηρά, τὰ συγχρόνως δίδοντα ἄνθη καὶ κερπούς. Ἡ φίλια εἶναι ὁ ἡδύτερος δεσμός τῶν ἐναρέτων ψυχῶν, τὸ αἶσθημα τὸ πολλαπλασιάζον τὰς ἡμετέρας ἀπολαύσεις καὶ ἐλαφρύνον τούς πόνους μας. Εἶναι ἡ συμπλήρωσις τῆς ἡλικίης ζωῆς, τῆς ὁποίας κοσμεῖ τὰς δυσχερεῖς ἡμέρας καὶ αὐξάνει τὴν ἡδύτητα τῶν εὐτυχῶν ἡμερῶν.

Νεῖνις προσηνῆς καὶ ἀγαθῆ εἶναι ὡς φίλη περιζήτητος. Τοῦναντίον αἰσθάνεται τις ἀποστροφὴν δι' ἀπότομον, ὑψηλόφρονα καὶ ἐγωίστριαν.

Ὁ ἐγωϊσμός, ἥτοι ἡ αὐτοπρόσωπος ἀποκλειστικὴ στοργή, εἶναι ὁ μέγιστος τῆς φιλίας ἐχθρός. «Τὶ γὰρ λάβεις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος;» Τὸ αἶσθημα τῆς φιλίας δὲν ἔλαβεν ἀρχὴν ἀπὸ ἐνδεεῖς ψυχάς.

Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ χερσίσωμεν τὴν φιλίαν, ἥτοι τὴν ἐμπιστοσύνην μας εἰς νεανίδα κκοῦ χερκκτῆρος, πάντοτε ἐπκναστατοῦσκν καὶ ἐπασχολουμένην τρόπον τινὰ εἰς τὸ νὰ δυσχερεστῆ ἀπαντας.

Ἐὰν θέλωμεν νὰ ἔχωμεν ἀληθεῖς φίλους, πρέπει πρῶτον νὰ φροντίσωμεν νὰ ἀποκτήσωμεν τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ ἀγαπητὰ προτερήματα, τὰ ὅποια θὰ μᾶς καταστήσουν περκαδεῖγματα εἰς τὰς φίλας μας. Ἀμιλλα τῆς ἀλληλοβοηθείας ἀρχεῖ μεταξὺ τῶν φίλων, ἡ δὲ ζήλοτυπία εἶνε μακρὰν αὐτῶν· αἱ συμβουλαὶ οὐδέποτε ἐλλαμβάνονται ὡς ζηροὶ ἐπιπλήξεις, οὐδ' αἱ φιλικαὶ ἐκφράσεις ὡς κολακείαι.

Ἡ τρεφὴ τῆς φιλίας εἶναι ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ εὐμένεια. Σταθερὰ φίλια δὲν θεμελιούται, ἡ μεταξὺ ἐναρέτων ψυχῶν. Αἱ συνήθως ὀνομαζόμεναί φίλοι ὑπὸ τῆς κοινωνίας εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον αἱ ἀγαπῶσαι τὴν κολακείαν, αἱ ὅποια ἐπωφελοῦνται τῆς εὐτυχίας τῶν ἄλλων, ἵνα ἐπιδείξωσιν εἰς αὐτὰς φίλιαν, ἐγκαταλείπουσι δὲ ἡ ἐπιβουλεύονται αὐτὰς ἐν τῇ δυστυχίᾳ. Ὅσοι ἐξκατόμεθα ἐκ τῆς θωπειάς, δὲν εἴμεθα ἀξιοὶ εἰλικρινοῦς φιλίας, εἴμεθα ἀπόκληροι ἡμεῖς αὐταὶ τοῦ εὐγενοῦς τούτου αἰσθήματος. Ὅθεν εἶναι ἀδύνατον νὰ περκαχωρήσωμεν ἐντιμον θέσιν ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν εἰς ἄλλους· τούτου ἕνεκεν αἱ ἀγαθαὶ ψυχαὶ ἀπομακρύνονται, παραιτοῦσαι ἡμᾶς εἰς τὰς τῶν μοθηρῶν ραδιοργιάς.

Δὲν πρέπει ν' ἀπαιτῶμεν παρὰ τῶν φίλων ἡμῶν τὴν τελειότητα. «Εἰς μόνον τέλειος, ὁ Θεός·» ἡμεῖς δὲ ἀπαντες ἔχομεν τὰς ἀτελείας μας. Ἄς εἴμεθα ἐπιεικεῖς καὶ σώφρονες πρὸς τὰς φίλας μας, χωρὶς ὅμως νὰ λησμονῶμεν τὸ καθήκον τοῦ νὰ κάμνωμεν τὰς ἀπαιτούμενας παρατηρήσεις καὶ λυσιτελεῖς νουθεσίας.

Ἐὰν ἡ φίλη μας ἐκτραπῆ ἢ ὑποπέσῃ εἰς λάθος τι ἐξ οὗ νὰ προέλθῃ αὐτοπρόσωπος τις δυστυχία, οφείλομεν νὰ μὴ τὴν ἐγκαταλείψωμεν, νὰ προσπαθήσωμεν νὰ τὴν βοηθήσωμεν ἵνα ἐπανέλθῃ εἰς τὸ καλὸν καὶ μὲ τὴν δέουσκν ἀγχνίοναν νὰ τῆς ἐμπνεύσωμεν τὴν ἐλπίδα ὅτι μετὰ τὴν συναίσθησιν θὰ συγχωρηθῆ.

Ἐκάστη ἡμῶν θεωρεῖ ἰκανὴν ἑαυτὴν, ἵνα ἔχῃ φίλας καὶ περκαπονεῖται διὰ τὴν σπκνιότητα αὐτῶν, ἀλλ' ἂν ἐφροντί-

ζομεν ὀλιγωτέρας νὰ ἀπεκτῶμεν φίλας, περισσότερον δὲ νὰ τὰς ἐκλέγωμεν, καὶ ἐὰν εἴχομεν τὴν ἰκνόντητα νὰ γείνωμεν ἡμεῖς αὐταὶ ἀξιοὶ τῆς φιλίας, θὰ ἐπεξεργαζόμεθα μετὰ μείζονος ἐπιτυχίας τὴν εὐτυχίαν μας.

Ἐν Ἰθάκῃ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἄθηνᾶ Ν. Βλασσοπούλου

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΑΣΥΛΟΥ ΤΩΝ ΑΝΙΑΤΩΝ

Σήμερον τὴν 4ην μ. μ. ὦραν ἀρχεται εἰς τὸ Ζάππειον Μέγαρον τὸ κατ' ἔτος διοργανούμενον φιλανθρωπικὸν λαχεῖον ὑπὲρ τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων.

Δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν φιλανθρωπικὴν τχύτην ἐορτὴν ὁ κίνδυνος τῆς δαπάνης πολλῶν χρημάτων εἰς ἣν ὑπεβάλλονται συλήθως οἱ μεταβαίνοντες εἰς φιλανθρωπικὰς ἀγοράς. Ἐδῶ πλούσιος ἢ πτωχὸς μὲ μίαν δρ. μόνον θὰ ἀγοράσῃ ἐν λαχεῖον καὶ ἀντὶ τῆς μίᾶς δρ. ἔχῃ τὴν ἐλπίδα νὰ κερδίσῃ ἴσως ἐν ἀντικείμενον μεγάλης ἀξίας.

Τὴν ἐορτὴν καθιστᾶ τερπνοτέραν ἡ μουσικὴ τῆς φρουρᾶς, ἡ ὅποια θὰ παίζῃ μέχρι τῆς δεκάτης τῆς ἐσπέρας, καὶ διάφορα ἄλλα διασκεδαστικὰ πράγματα ὡς τὰ ἀλογάκια, ἐπὶ πλεόν δὲ ἡ πληθὺς τῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων, αἱ ὅποια θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν ἀγορὰν ταύτην. Ἰδιαίτατα θὰ ἀπολαύσουσιν, ὅσοι καὶ ὅσοι σήμερον καὶ αὔριον Δευτέραν θὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν ἐορτὴν αὐτήν, τὴν ἡλικιὴν χαρὰν καὶ ἰκανοποίησιν, ἣν αἰσθάνεται πᾶς ὁ ἐτελῶν κλήν καὶ εὐγενῆ πρᾶξιν.

Ἡ δραχμὴ, ἡ ὅποια θὰ δικτεθῆ ὑπὲρ τῶν ἀτυχῶν αὐτῶν ὑπάρξεων, εἶναι ἐν εἶδος προσφορᾶς εἰς ἐκκλησίαν, ἐὰν ὅχι τι πλειότερον, ἀφοῦ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς μᾶς εἶπεν: «Ὅ,τι πράττετε ὑπὲρ ἐνὸς τῶν δυστυχῶν τούτων ἀδελφῶν μου, ὑπὲρ ἐμοῦ τὸ πράττετε».

Ἄλλως τε ἐπαναλαμβάνω ποῖος καὶ ποῖα δὲν εἰξεύρει τι θὰ εἴπῃ πόνος καὶ πόσον μεγάλην δυστυχίαν ἀποτελεῖ ἡ ἀπώλεια τῆς υγείας καὶ εἰς ἐκείνους ἀκόμη, οἱ ὅποιοι ἔχουν ἀφθονα τὰ μέσα καλῆς συντηρήσεως; Τί κόλασις λοιπὸν εἶναι ἡ ζωὴ διὰ τοὺς δυστυχεῖς πάτχοντας, διὰ τοὺς ὁποίους οὐδεμία ὑπάρχει ἐλπίς θερκαπειάς καὶ οἱ ὅποιοι εἶναι καταδικασμένοι νὰ στεροῦνται καὶ τῶν πάντων;

ΔΙΑ ΤΟ ΒАЗΑR ΤΟΥ ΑΣΥΛΟΥ ΤΩΝ ΑΝΙΑΤΩΝ

Ἀπέστειλαν ἡμῖν λίχν εὐγενῶς ἀνταποκριθεῖσαι εἰς τὴν περκακλήσιν μας αἱ κυρίαὶ καὶ δεσποινίδες:

Εὐανθία Ἐμπεδοκλῆ 13 ἀντικείμενα. Χαρίκλεια Ι. Λυμπρίτη 5, Μκρούσα Μικούλη 1, Ἄδα Στεκοῦλη 3, Αἰκ. Πετμεζᾶ 1, Ἀμαλία Παπαηλιοπούλου 5, Εἰρήνη Νικολαΐδου 5, Ὑπατία Σταμπκα 15, Μαρία Μαντζαβίνου 3, Μαρία Ἀλεξάνδρου 3, Σπλιανᾶκη 2, Ἀνώνυμος 1, Ἀρτεμισία Μελιδόνη 1.

Ἀπείρους εὐχαριστίας πρὸς τὰς εὐγενεῖς κυρίας.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Πιζέλια. 1) 2 ὀκ. πιζέλια, 2 μαρούλια, 1 μικρὸν δεματάκι ἄνθον καὶ μαϊντανό, 2—3 μικρὰ κρομμυδάκια, 1 κουταλιὰ γλυκοῦ ζάχαριν, ἀνάλογον ἄλας καὶ 35 δρ. φρέσκο βούτυρον. Τὰ βάζετε ὅλα μαζῆ καὶ τὰ σιγοψήνετε.